

alting stod paa Plads i »den gamle Stue«, som han kaldte den paa Grund af Møblerne, der saa godt som alle stammede fra hendes Farfars solide Købmandshjem. Selv var han altid den samme. Rolig, god og hensynsfuld, ikke meget talende, alligevel altid underholdende og fuld af Skælmeri. Det elskeligste Menneske i Verden! . . . Trods den Skinsyge, der undertiden kunde nage hende, naar han og Moderen kom for dybt ind paa Politik; og trods de angstfulde Grublerier, hun dengang plagede sig saa meget med — hvor havde det været en lys og fredfyldt Tid! Men det syntes hende at være sket altsammen for saa umaadelig længe siden, at tilhøre en fjern Fortid, en Guldalder i Tidernes første Morgengry. Selv deres sidste, ulyksalige Møde i Italien, som dog kun laa syv Maaneder tilbage, forekom hende at være en Oplevelse fra en hel anden Tilværelse.

Moderen var kommen ind i Stuen. Hun havde sat sig hen i Sofaen med sin Strikkestrømpe.

Forholdet mellem Mor og Datter var endnu ikke kommen helt i Lave efter Besøget hos Karsten From. Men Jytte følte i dette Øjeblik Trang til en endelig Forsoning. Hun satte sig hen til hende og lagde indsmigrende Armen om hendes Liv.

»Er du endnu vred paa mig, Mor?«

Fru Bertha skottede først lidt mistænksomt til hende. Saa lagde hun Strikketøjet ned i Skødet, tog